PEŢITORUL

de Stefana Cristina Czeller

Goguţa latră a sfîrşit de lume. Corcitura asta neagră cu picioare prea scurte s-a pripăşit în ograda redacţiei acum cîteva luni, s-a îngrăşat din pomana noastră şi a prins prea mult curaj. Înainte nu îndrăznea să se apropie nici cît să ia un colţ de pîine, acum se ţine de şotii. Bagă aproape zilnic în sperieţi poştaşul, oamenii veniţi cu jalbe închipuite sau reale, chiar şi cîte un colaborator mai slab de înger. Şi totuşi, de data asta parcă a întrecut măsura… Hămăitul isteric se întretaie cu mîrîituri joase, se opreşte ca retezat şi reizbucneşte într-o cascadă asurzitoare. *Gata, nu mai suport*! Ies pe prispă, cu ziarul în mîna stîngă şi cu ceaşca de cafea plină ochi în dreapta, într-un echilibru precar.

Ghemul de blană sare neobosit la ţurloaiele unui tip mărunţel, cam verzuliu la faţă. Poartă cizme negre, înalte, din carîmbii cărora se înfoaie pantaloni de un roşu sclipitor. Materialul din care sînt făcuţi mă duce cu gîndul la un furou. Pieptul păros îi e acoperit doar de o vestă de piele pe care lucesc vreo douăzeci de nasturi gălbiori. Între firele dese, cîrlionţate şi negre, văd şerpuind un colan gros cît degetul mare. Genul de bijuterie pe care ai aştepta-o de la trubadurii de mahala. Ţinuta toată e numai bună să cînţi despre cum eşti sex simbol şi gagicar, de *se topeşte* fufele după tine. Nu-l împiedică însă să se ferească de colţii cîinelui, să se învîrtă ca titirezul şi să-l lovească peste bot cu un fel de umbrelă scurtă. Agitaţia lui sporeşte turbarea Goguţei. Cum amîndoi par la fel de rapizi, tot scandalul ar putea dura şi o oră. Ar fi chiar hazliu, dacă nu m-ar durea deja capul de la atîta zgomot.

— Goguţa, fii cuminte! Lasă-l pe domnul în pace!

N-ar prea vrea să se potolească. Îşi arată colţii şi dă războinic din coadă, încearcă să se urce cu labele din faţă pe el. Tipul nu arată speriat, dar nici bucuros de un asemenea tratament n-are cum să fie. Ce mai, javra ne face de ruşine! Dacă o vede cineva din conducere că a întrecut chiar orice măsură, sigur cheamă hingherii.

— Treci în cuşcă! mă răstesc. Nu-ţi mai aduc oase!

Mă ascultă cam fără voie. *Mi-a înţeles ameninţarea? Cine ştie*… Acum pot să-l studiez pe îndelete pe vizitatorul matinal. Are ochi mari, de un albastru spălăcit, şi nas borcănat. Burtica i se iţeşte de sub vestă. Reuşesc doar în ultima clipă să-mi

ascund zîmbetul. Deşi mă holbez total nepoliticos, îmi zîmbeşte larg, ca într-o reclamă la cea mai bună pastă de dinţi cu efect de albire. Aproape mă aştept să văd soarele reflectîndu-se în dantura lui, într-o imagine de desen animat.

— Scuze pentru cîine, îngaim cu o voce în care tremură incipient hohotul. E cam strecheat în ultima vreme. Probabil de la căldură…

— Nu face nimic! În călătoriile mele am întîlnit pericole mai mari decît acest monstru, dar le-am învins.

Vorbeşte graseiat şi uşor piţigăiat, dar păstrează o postură marţială aproape perfectă. Dacă ar avea şi cu vreo 30 de centimetri mai mult… Surîsul deja e imposibil de oprit.

— Ce problemă aveţi? îl întreb.

— Am onoarea să vorbesc cu domnişoara Alina? Cea dăruită cu chip de cadră şi suflet de războinic?

Mă înec violent şi îmi scuip cafeaua pe tricou. *Mă ia la mişto*? Nu, ochii lui sînt serioşi ca moartea. Începe să mă strîngă în spate. *E clar, omul e dus cu capul. Iar eu sînt singură în toată hardughia*. Îmi place să ajung printre primii, să citesc în linişte concurenţa şi să-mi verific mailul. Aşa că n-are cine mă ajuta dacă lucrurile o iau razna.

— Alina Beiu sînt. Despre partea cu dăruitul chiar nu ştiu ce să spun…

— Modestia face casă bună cu restul însuşirilor alese.

Deodată, se îndoaie de mijloc şi, pentru vreo trei secunde, rămîne aşa. Nu mai risc să beau din cafea. O pată maronie pe piept mi-e de ajuns. Bine că am o bluză de rezervă în sertar…

— Am onoarea să mă prezint: Alcibius, prim aducător al Majestăţii Sale Imperiale Max al III-lea.

Chiar nu ştiu ce să-i spun. Cum să-l trimit la plimbare fără scandal? L-a depăşit la ţicneală şi pe moşul ăla zbanghiu, de le scrisese tuturor preşedinţilor să-l accepte ca trimisul lui Dumnezeu pentru pacea planetară…

— Nu trebuie să vă simţiţi prost. E normal să fiţi copleşită de atenţia stăpînului meu!

Remarc, aiurită, un fel de neconcordanţă între felul în care se mişcă buzele lui pline şi sunetele pe care le aud. Dau din cap într-un fel nelămurit, cu limba încă lipită de cerul gurii.

— Dar cred că e cazul să trec la subiect! Majestatea Sa Max al III-lea e văduv de trei cicluri şi, se ştie, singurătatea e un blestem pentru orice monarh. Darămite pentru unul de statură galactică.

— Aha, reuşesc în fine să mormăi.

— I-am căutat prin toată galaxia o soaţă potrivită. Apoi şi în cele vecine…

Încă o plecăciune îl aduce cu nasul aproape de adidaşii mei ponosiţi, făcîndu-mă să sar în spate, mai-mai să dau cu turul blugilor de prispă. Îmi trec palma prin părul destul de slinos. Ieri am stat în redacţie pînă spre noapte. Cînd am ajuns acasă, eram prea obosită ca să mă mai spăl. Îl fixez bănuitoare. *Poate e totuşi o glumă*? Vreo doi dintre băieţii din redacţie au un simţ pervers al umorului. Îi înţeleg. E singura noastră apărare în faţa mizeriilor de care ne ciocnim zi de zi.

Dar cînd îşi reia poziţia verticală, cu acelaşi rînjet entuziast, mă conving că e serios. Nici un actor n-ar putea juca nebunia atît de bine. Îmi întinde o floare scoasă nu ştiu de unde. E la fel de bizară ca el. Petalele în ape de violet, romboidale, par croite din carne. Cînd mă aplec deasupra lor, tremură spre mine, parcă vor să mă atingă. Are un parfum nelămurit, care mă face să mă simt… visătoare. Îl trag adînc în piept, iar în mintea mea se naşte chipul unui bărbat. Are ochi negri şi păr şaten, coborît pînă spre umeri în bucle largi. Cîteva urme ca de vărsat de vînt nu-l urîţesc, ci reuşesc cumva să facă trăsăturile aspre plăcute vederii. Mă scutur ca să scap de imaginea care-mi face cu ochiul. *Nebunia chiar e molipsitoare*!

— Propunerea Majestăţii Sale e extrem de măgulitoare, dar sînt convinsă că mai trebuie să căutaţi. Sigur pe acolo, printre stele, sînt femei mai vrednice de ea.

Alcibius îşi scutură violent braţele musculoase. Zăresc o cicatrice adîncă pe cel stîng, de la cot pînă spre umăr.

— Nu, nu! Ştiu cînd găsesc un nestemat. Aveţi tot ce-i trebuie stăpînului a o sută de lumi. Să mai caut ar fi o insultă adusă amîndurora.

Hotărît, n-am cum să-l aduc cu picioarele pe pămînt. Încerc o eschivă elegantă.

— Nu vă aşteptaţi să vă dau răspunsul pe loc, nu-i aşa?

Peţitorul îşi muşcă buzele, ciupindu-şi pieptul cu degetele suprinzător de lungi pentru un ins mărunţel. Clatină din cap a

dojană şi îşi rupe cîteva fire de păr chiar de la marginea vestei. Pînă să mai zic ceva, le-a şi aruncat pe cimentul crăpat.

— Majestatea Sa e curajos ca un leu, puternic precum un karzîk, bunătatea sa ne alină sufletul, dar nu mai are prea mult timp la dispoziţie. Pot aştepta pînă diseară răspunsul. Oricum, sînt sigur că va fi cel dorit.

Mai fac un pas înapoi. Omul e chiar mai periculos decît crezusem. *Şi ce-o fi însemnînd karzîk?*

— Dar dacă nu mă pot decide pînă atunci? E totuşi o schimbare importantă.

— Nici n-aş vrea să mă gîndesc la ce s-ar întîmpla... E de ajuns să-i şoptiţi florii. Voi şti că aţi spus da.

Îmi prinde mîna fugerător şi-mi dăruieşte un sărut curtenitor. Parcă un curent trece prin el, insinuîndu-se din vîrful degetelor mele spre umăr. Nu îndrăznesc să mă desprind. *Dacă nebunul face o criză*? Răsuflu uşurată cînd îmi eliberează singur palma.

— Voi fi binecuvîntat să vă am drept stăpînă! A, şi nu vă faceţi griji, voi asigura transportul.

Îl urmăresc cum pleacă, acompaniat de alte lătrături nebune ale Goguţei. Are un mers cadenţat, de soldat la paradă. Din poartă, se întoarce şi mă priveşte satisfăcut. Mai face doi paşi şi dispare după colţ. La fel de brusc, javra se linişteşte. Se apropie de mine spăşită şi dă din coadă, cerşind atenţie şi mîncare. O mîngîi pe creştet, cuprinsă de acel sentiment de duioşie pe care mi-l stîrneşte întotdeauna privirea ei credincios-miloagă. Întotdeauna am crezut că animalele pot fi mai bune decît oamenii.

Mă întorc la biroul meu şi scociorăsc după o sticlă de plastic. Oare de cîtă apă are nevoie floarea fără nume? *S-o arunc*? Abia mi-a trecut gîndul ăsta prin minte şi petalele încep să se frămînte într-un strigăt mut, implorînd iertare. *Ce prostie*! Sînt însă sigură că n-am s-o arunc. Îmi schimb bluza şi mă uit la ceas. E timpul să plec la tribunal. Am pierdut o grămadă de vreme cu nebunul şi în curînd apare redactorul-şef. Iar de cînd cu criza, chiar nu e cazul să-i cazi des sub ochi. Dacă te vede stînd prea mult la birou, crede că n-ai treabă. Şi dacă n-ai treabă, nu eşti necesar. Doi colegi au zburat pînă să ne prindem de chestia asta. Noi, aştia rămaşi, muncim ca sclavii pe plantaţie şi zicem mersi că mai avem slujbe.

Palatul de Justiţie e aproape. Ajung în zece minute. Am transpirat deja, cred că sînt vreo 30 de grade încă de dimineaţă. Pe lîngă mine tropăie Georgiana, tipa de la SINGURUL-ZIAR-CARE-FACE-LUMINĂ. Rostit aproape fără pauză, cu majusculele scrîşnind apoteotic printre dinţi. La uşă, aruncîndu-şi amabilităţi cu jandarmii, s-a adunat un grup de femei cu voci groase şi priviri supărate. Pe vreo două le ştim, eu şi Georgiana, de cînd au mai păţit-o bărbaţii lor. Îi aşteaptă, probabil, să iasă iar din dubă. Acum o fi vorba tot de proxenetism ori au schimbat registrul?

— Ia uite-le! Astea-s de la ziar! aruncă strigătul de luptă o babă smochinită, căreia i-a rămas un singur dinte, şi ăla negru. Căraţi-vă, băi muistelor!

Tot grupul pestriţ se întoarce spre noi. Strigă înjurături, îşi arată pumnii, duhnesc. Vor să li se respecte intimitatea, vezi Doamne! Cînd *au învăţat cuvîntul ăsta*? Eu şi Georgiana încercăm să ne strecurăm printre trupurile care put a sudoare şi murdărie. Oamenii în uniformă zîmbesc în doi peri şi le potolesc pe femei doar cît să nu se lovească. Pare de ajuns pînă cînd scuipatul gros îmi aterizează în obraz.

Primul gînd, stupid, e cînd s-a spălat ultima oară femeia care acum hohoteşte dogit, scuturîndu-şi şuncile prin maieul de supraelastic, prea strîmt. Abia cînd scot un şerveţel să mă şterg vine greaţa. În ochii Georgianei citesc uşurarea. E de înţeles, se bucură că am păţit-o eu şi nu ea. O zbughim amîndouă în holul răcoros. Ea se proţăpeşte în faţa listelor de şedinţe, eu mă reped la baie. Asta mi-ar mai lipsi, să vomit printre avocaţi, jandarmi şi ţărănci cu papornițe!

În cabina îngustă, mă las în sfîrşit în voia stomacului răzvrătit. Cafeaua se rostogoleşte exploziv în vasul de toaletă şi îmi lasă gust de fiere. Nu mai am ce elimina, lacrimile îmi curg pînă spre gît, dar spasmele nu se potolesc. N-am nevoie să mă uit în oglindă ca să ştiu că sînt stacojie la faţă. Mă opintesc iar şi iar, obrazul parcă îmi arde. Încerc să mă liniştesc, să-mi aduc aminte de ceva liniştitor, hazliu. Poate, de oaspetele bizar şi de floarea lui. *Nu merge*! Mi-o imaginez pe başoaldă încovrigată pe caldarîm, încasînd spornic picioare în burtă de la mine. O fac cu atîta încrîncenare, că uit în sfîrşit de greaţă. Încă tremurînd, reuşesc să mă îndrept şi să trag apa.

Mă apropii de chiuveta de o curăţenie îndoielnică şi îmi aşez palmele sub jetul de apă rece. Îmi stropesc obrajii, mustind de părere de rău că n-am săpun dezinfectant. Îmi mintea mea, femeia guiţă ca un porc înjunghiat şi cere îndurare. O mai lovesc o dată şi zîmbesc cînd leşină. *Aşa! Cine e muista acum*? Mă îndrept spre sala de penale cînd aud sirena ambulanţei. Mă reped să văd ce se întîmplă. În hol, acelaşi grup colorat s-a îngrămădit în jurul unui trup căzut. Prima reacţie e să nu mă apropii. Sînt însă prea ocupaţi să strige unul la altul şi apoi la uniformele albastre ca să mai aibă timp şi de mine.

— Haoleu, moaree! Dă-i, bă, nişte apă, se agaţă baba de mîneca unui jandarm.

— Vine acum salvarea. Lăsaţi-o să răsufle! N-auziţi?

Georgiana s-a oprit ceva mai încolo. Mă opresc lîngă ea.

— Ce s-a întîmplat?

— Dumnezeu nu bate cu parul... Nesimţitei care te-a scuipat i s-a făcut rău. A picat din picioare, se ţinea de burtă. Apoi a leşinat.

Rămîn fără replică. O undă de vinovăţie se naşte fulgerător. O zdrobesc fără milă cu călcîiul minţii. Asistenta se apropie deja de grămada dezordonată. Îşi face loc mai mult cu coatele, se apleacă peste mormanul de grăsime... Brancardierul aşteaptă ceva mai în spate, mestecînd placid gumă. Pentru el, spectacolul nu pare deloc nou. Asistenta îi face, în fine, semn. Se opintesc din greu s-o ridice pe leşinată. Pînă la urmă, au nevoie şi de ajutorul jandarmilor.

— Ce a păţit? risc o întrebare cînd trec pe lîngă mine.

— O criză de apendicită, răspunde grăbită asistenta.

Odată cu targa se mişcă aproape tot grupul, în aceeaşi învălmăşeală lărmuitoare. Doar baba şi vreo două copiliţe rămîn să se învîrtă pe hol, în aşteptarea bărbaţilor în cătuşe. Privirile ni se încrucişează şi smochinita se încruntă, dar mă ocoleşte. *Cu atît mai bine pentru mine*! Îmi notez în minte să-i povestesc toată tărăşenia colegei de pe sănătate.

Scuipatul îmi aduce pînă la urmă noroc. Dosarele cerute mă aşteaptă, funcţionăraşele care se poartă de obicei ca scîrbele îmi zîmbesc, condicile sînt pline de pronunţări. Aproape toţi avocaţii pe care-i întîlnesc au mîncărici la limbă. Ce contează că nu pot scăpa de senzaţia aceea de arsură, iar greaţa încă mai îmi face stomacul să se strîngă? *Slavă*

Domnului, nu mi-a spart nimeni capul. Un pic de salivă nu te omoară!

Mă întorc în redacţie cu tolba plină de ştiri. Măcar la sumar ar trebui să-mi meargă bine. Deşi şeful e atît de supărat în ultima vreme, că nu poţi fi sigur de nimic. Vrea să schimbe tot: formatul paginilor, titluri, oameni… Mai ales oameni. Nesiguranţa asta permanentă ne dă migrene aproape insuportabile, ne face mai nervoşi, gata să ne sărim la beregată pentru te miri ce.

Intru în încăperea în care stăm claie peste grămadă şi mă uit mirată în jur. Liniştea încordată îmi face urechile să ţiuie. Georgică, ochelaristul care le poartă de grijă fotbaliştilor, se holbează în monitor şi îşi mişcă des buzele. Felix, în a cărui cîrcă a căzut de la ultimul val de concedieri toată administraţia, fixează cu jale telefonul, de parcă ar fi maică-sa moartă pe masă. Mihaela, tartorul fabricilor, molfăie absent un covrig, cu Monitorul Oficial desfăcut în faţă. Raluca a uitat de examenele naţionale şi desenează pe agendă drăcuşori holbaţi. A ajuns la al cincilea. Nu-mi vine să pun întrebarea, dar tot o fac.

— Ce e cu atmosfera asta? Parcă a murit cineva…

— Au anunţat o şedinţă specială. Peste juma de oră, îmi spune Felix.

Inima îmi urcă imediat în gît. Ultima dată cînd am avut aşa o şedinţă, s-au înmînat preavize.

— Şefărimea unde e?

Mihaela lasă covrigul pe jumătate ros să cadă pe masă. Are nişte cearcăne urîte, dovadă a măcar două nopţi nedormite la rînd. Soţul i-a intrat în şomaj, salariul ei e cel care pune mîncare pe masă pentru cei doi copii.

— I-au chemat la om, zice Mihaela după o pauză.

E clar ce se întîmplă. Se face lista următorilor care pleacă. Da, nici un motiv de bucurie aici. Obrazul reacţionează la spaima mea şi mă arde rău, ca şi cum un fier înroşit s-ar plimba pe îndelete peste piele. Mă prăbuşesc pe scaunul meu pitic şi aştept, cu gîndurile înceţoşate. Apoi deschid calculatorul şi mă sticlesc în monitor, fără să văd literele. *Măcar de ne-ar spune mai repede! Nesiguranţa asta e cumplită*. N-am nevoie de un efort prea mare de imaginaţie ca să mă văd în faţa unui pluton de execuţie. Nu singură, colegii sînt şi ei acolo. Aliniaţi cu

mîinile legate la spate, aşteptăm ca degetul comandantului să ne arate. Ala-bala-portocale. Pe tine te trimit în iad, pe tine nu…

Scotocesc în sertar după o pastilă de cap şi-mi zăresc floarea. Îmi îngrop nările în ea şi deodată focul nu-mi mai mistuie faţa, nici tîmplele nu-mi mai pulsează. Închid ochii şi rămîn aşa o vreme. Parcă m-am cufundat într-o apă nici prea rece, nici prea caldă, liniştitoare. E minunat. Chipul bărbatului muşcat de boală se reface iar în mintea mea. De data asta zîmbeşte aprobator, ca şi cum m-ar fi pus la încercare şi aş fi trecut-o.

— Alina, ce faci? Ai adormit?

Degetele cuiva s-au înfipt în umărul meu şi mă scutură enegic. Clipesc des şi ridic faţa. Raluca se uită mirată la mine. În prag a apărut chiar ăl mare, în spatele lui se zăresc feţele morcovite ale şefuleţilor. Începe!

— Am luat o decizie dureroasă, spune şeful. Îmi pare rău, dar nu avem ce face. Criza asta parşivă e de vină! Trebuie să închidem ziarul. Numărul de mîine va fi ultimul.

O clipă, nimeni nu pare să înţeleagă. *Cum adică? Eram pregătiţi pentru o decimare a rîndurilor, dar asta?* Mihaela se dezmeticeşte prima şi începe să plîngă ca un copil. Senzaţia de furie neputincioasă creşte în mine. Măcar puteau să ne spună mai devreme! Sînt aici oameni care-şi bat pingelele din redacţie pe teren de vreo zece ani. Meritau mai mult.

— Să nu uităm totuşi că azi trebuie să mai scriem. Dacă numărul de mîine tot e cîntecul nostru de lebădă, măcar să fie unul bun!

Surîd amar. Textul ăsta, auzit în filme sau citit într-o carte, e minunat. Cînd ţi se spune după ce ai aflat că rămîi pe drumuri, zău că nu te mai impresionează. Probabil gîndul mi se citeşte pe faţă, fiindcă şeful secţiei noastre îmi ocoleşte privirea. Îşi drege totuşi glasul şi vorbeşte răguşit.

— Aşa, ca de despărţire, conducerea ne-a pregătit şi o mică trataţie. Nişte pizza şi suc…

Greaţa de la şuviţa de flegmă prăvălită pe obrazul meu nu e nimic pe lîngă cea stîrnită de aruncarea ciolanului de despărţire, de parcă am fi o mînă de boschetari flămînzi. Plecăm capetele şi ne lipim de calculatoare. Nu mai e nimic de spus, doar gust amar. Mihaela sughiţă încet, Raluca încearcă să o liniştească.

— Mama ei de treabă! izbucneşte Felix. Mai am doi ani de plătit rate la bancă…

Glasul i se frînge şi îl simt înghiţind lacrimi de obidă. Dau din umeri. Dacă am mai puţine obligaţii, asta nu înseamnă că nu mă simt lovită cu barosul în moalele capului. Cui îi pasă însă de mine? Degetele îmi tremură uşor şi privirea mi se roteşte buimacă prin încăpere. Nimeni nu se apucă de scris. Pînă şi eşalonul secund de conducere, rămas lîngă noi, stîlpeşte pereţii cu figuri obidite.

O maşină frînează în curte. E a distribuitorului de pizza. Ne-a venit pomana! Cînd cutiile aduse de un puştan imberb îşi găsesc locul pe masa din mijloc, furia care îmi clocotea undeva prin stomac se transformă într-o minge de foc dornică să iasă din gîtlej. Ating fără să vreau posterul meu purtător de noroc. Dacă aş fi personaj de poveste, sigur aş face una cu pămîntul locul ăsta care mi-a mîncat atîţia ani din viaţă fără să mă răsplătească măcar cu un sfîrşit elegant. Aş lăsa în urmă cadavre zdrobite, mormane de cărămizi sparte, dar nu şi păreri de rău pentru distrugerea provocată. Parcă văd zidurile cutremurîndu-se în jurul meu, aud oamenii ţipînd panicaţi şi îmbulzindu-se spre ieşire. Scena e atît de vie, că simt podeaua tremurînd.

— Cutremur! strigă Raluca.

Mă holbez la ea. Vibraţia de sub tălpi e perfect perceptibilă şi o însoţeşte un fel de huruit. Aerul a devenit prea fierbinte. *Chiar e cutremur*? Colegii se ridică şi se îndreptă spre uşă, călcîndu-se în picioare. Îşi lasă lucrurile de izbelişte, nimeni nu se mai gîndeşte să-şi închidă calcultatorul. Bluza mi s-a udat la spate, aproape îmi pierd echilibrul. Mereu m-am temut de burzuluielile pămîntului, iar acum e supărat rău, mă zgîlţîie de-mi clănţăne dinţii. Am rămas singură. Trebuie să ies pînă cînd şandramaua nu-mi cade în cap, dar nu reuşesc să mişc nici măcar un muşchi.

Deodată, simt ceva ud la picioare. *Ce mai e*? Nimic apocaliptic. Vaza improvizată s-a răsturnat şi apa şi-a căutat drumul spre podea. A găsit în schimb picioarele mele. Zgîlţîiala a evoluat într-o adevărată sarabandă. Ceasul se desprinde de pe perete şi se zdrobeşte de podea. De pe rafturile dulapului cad agende, pahare, un monitor plat se lasă pe spate ca un boxer făcut KO. Văd pereţii vălurindu-se şi tot ce pot face e să

zîmbesc. *De ce îmi sînt picioarele pironite în podea? Doar nu e primul cutremur prin care trec! E doar cel mai puternic. Şi durează de o veşnicie*.

Reuşesc să mişc braţul stîng. De fapt, se întinde parcă singur către floare. Abia am apucat-o şi începe să ningă cu bucăţi de tencuială, iar eu cad în genunchi. Petalele tremură deja familiar, dar le simt mişcarea altfel, ca pe un fel de bun venit. În peretele de lîngă mine se deschide previzibil o crăpătură. La început e cît un deget, dar în numai cîteva clipe se apropie de dimensiunile unui pumn de copil. Da, da, da! O strig chiar cînd tavanul vine spre mine. Închid ochii.

E linişte, întuneric şi nu mai simt nici o mişcare. *Aşa o fi iadul sau raiul? Ori poate sînt prinsă sub mormanul de dărîmături, aşteptînd moartea*. Vreau să ştiu, orice-ar fi. Clipesc şi lumina se năpusteşte, aproape orbindu-mă. *Să-mi caut aripile? Nu prea cred că le merit. Iar raiul mi s-a părut întotdeauna atît de plicticos*… Gîndul mă face să chicotesc. Aşa constat că nu sînt înţepenită. Îmi flexez mîinile şi picioarele, aşteptînd lumina să scadă în intensitate. Iar cînd asta chiar se întîmplă, constat că mă aflu într-o încăpere. Pereţii de piatră lucioasă, gri, sînt acoperiţi de săbii şi blănuri. Pe masa lungă de lemn s-au îngrămădit platouri cu hartane de friptură, fructe verzi şi pocale în care ghicesc licori ciudate. În spatele meu văd un pat dublu, din acelea cu baldachin. Aş putea să jur că aşternutul în carouri mari e ţesut manual! Undeva pe stînga, o perdea înzorzonată desparte încăperea de… ceva. Focul arde în cămin, trosnind încetişor. Miroase a brad. Unde sînt?

În clipa în care zăresc uşa, o deschide o mînă hotărîtă. O clipită şi Alcibius e în faţa mea, în aceeaşi ţinută aiuritoare.

— Doamna Mea, permiteţi-mi să-mi exprim încîntarea pentru rapiditatea cu care aţi luat decizia potrivită.

— Am luat decizia…

Îl îngîn prosteşte, dar e singurul lucru pe care-l pot face. El continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Bine aţi venit în noua dumneavoastră casă! Avem o oră, în timp pămîntean, pînă la întîlnirea cu Majestatea Sa. Cred că îmi veţi da dreptate dacă propun să folosim acest răgaz cît mai productiv. Avem o mulţime de lucruri de făcut.

— Stai puţin, reuşesc în fine să articulez. Unde sînt?

— Pe Karkan, planeta-capitală.

Îmi întinde un pahar şi mă priveşte critic. Prea dezorientată ca să mă împotrivesc, iau o înghiţitură. Lichidul roziu are gust de socată.

— Vă înţeleg confuzia, dar e timpul să vă concentraţi! Sînt multe de explicat. Apoi, trebuie să vă schimbăm ţinuta.

Mă holbez la el, realizînd cu întîrziere ce mi-a zis.

— Vrei să spui că am călătorit în spaţiu?

— Nu am promis că asigur transportul?

— Dar nu se poate! În urmă cu cîteva minute eram la slujbă… E o glumă proastă?

Strig cu glas subţire, împrăştiind stropi mici de salivă. O fi ăsta delirul dinaintea morţii? Sau poate demenţa vizitatorului matinal m-a molipsit? De fapt sînt legată de pat, undeva pe la Socola? Dureroase cum ar fi, ambele variante îmi par mai rezonabile. Mă loveşte peste faţă, scurt, dar puternic. Mi se pare că simt gustul sîngelui. Mă opresc din ţipat de parcă mi s-ar fi pus căluş. Dacă sînt stăpîna lui, rolurile n-ar trebui să fie inversate?

— Îţi rup capul, stîrpitură! Unde ţi-e respectul?

Indignarea mea nu e deloc jucată.

— Iertare, Doamna Mea. Trebuia să vă scot din şocul sosirii. Atîtea depind de starea dumneavoastră…

Îmi întinde biciul pe care îl purta atîrnat de încheietură. Asta-i bună, doar nu se aşteaptă să-l lovesc? Îi dau mîna la o parte.

— Nu vreau să te bat, ci să înţeleg ce se întîmplă. Adică nu mai sînt pe Pămînt?

— Nici măcar în Calea Lactee, cum îi ziceţi voi, pămîntenii.

Îşi ţine grumazul plecat. Oftez resemnată. Mă voi preface că toată istoria asta e normală şi voi vedea ce se mai întîmplă.

— Cum am ajuns aici?

— Mi-e teamă că e imposibil de explicat pe înţelesul Doamnei Mele.

Iar mă enervez şi bat din piciorul stîng.

— Dacă sînt aşa de toantă, de ce m-ai ales?

— N-aţi vrea să faceţi totuşi o baie? Momentul întîlnirii cu Majestatea Sa se apropie.

Trecerea de la o temă la alta e atît de derutantă, că nu găsesc răspuns. Adunătorul îmi face semn să privesc peretele.

Un dreptunghi de-un stat de om se transformă în oglindă şi văd că arăt ca dracu'. Părul mi-e plin de var, o pată neagră s-a întins peste jumătate din obrazul stîng, tricoul e descusut la mîneci, blugii s-au rupt în vreo două locuri.

— Da, o baie nu mi-ar strica, admit cu jumătate de gură.

Bate din palme şi o armată energică de cameriste se năpusteşte în odaie. Înainte să zic ceva, femeile cu uniforme gri şi şorţuri de un alb sclipitor dau la o parte perdeaua, lăsînd să se vadă o cadă din care ies îmbietor aburi. Le urmez şi fîşîitul discret al perdelei mă desparte de Alcibius. Le las să mă dezbrace şi privesc apa acoperită de un strat multicolor de petale de flori. Mă cufund în ea şi închid ochii. Pe jumătate sînt convinsă că, atunci cînd îi voi deschide, nimic din toate astea nu va mai exista. Dar nu se întîmplă aşa şi las mîini pricepute să mă săpunească. E aşa de bine să fiu răsfăţată…

— Mai eşti aici, îmi aduc aminte de Alcibius.

— Da, stăpînă.

— Ce s-a întîmplat cu redacţia?

— Clădirea s-a prăbuşit, dar nu aţi rănit pe nimeni.

— Nu am rănit pe nimeni? Ce vrei să zici?

Îşi drege glasul diplomatic.

— Cutremurul, criza de apendicită… S-au întîmplat pentru că le-aţi dorit.

— Nu mi le-am dorit!

Lovesc apa cu pumnul, împroşcînd cameristele. Nici măcar nu se feresc.

— Doamna Mea, ştiţi prea bine că aşa e, spune ferm Alcibius.

Meditez cîteva secunde. Mi-am imaginat cîte ceva, însă asta nu înseamnă că… Sau da? Încă o umbră de nebunie mai contează?

— Dar nu aveam cum face aşa ceva, îngaim cu o ultimă tresărire a logicii.

— Fără floarea pe care v-am dăruit-o, nu. Dar odată ce v-a lăsat să-i inspiraţi parfumul, totul devine posibil. Nu degeaba îi zice gura morţii.

Sînt deja curată, muşchii mi s-au relaxat, doar mintea nu reuşeşte să se dezmeticească. Mă ridic din cadă şi femeile se reped să mă şteargă cu prosoape uriaşe, pufoase.

— Gura morţii?

— E foarte rară, Doamna Mea. Fiecare floare nu are decît un stăpîn şi o stăpînă. Tocmai de aceea a durat ceva pînă v-am găsit. Timpul aproape a expirat.

— Stăpînul e regele, nu? Iar stăpîna... Ia zi, cum m-ai găsit?

Îl simt că n-ar vrea să-mi răspundă, dar nu îndrăzneşte să mi se împotrivească.

— Nu aţi fost prima mea alegere, mărturisesc. Alte trei tinere, de pe lumi aflate sub stăpînirea Majestăţii Sale, păreau mai potrivite. Dar s-a dovedit că nu era aşa.

Am o bănuială sinistră, înscrisă însă perfect în absurdul întîmplărilor prin care trec.

— Ce s-a întîmplat cu ele?

— Au murit. Din păcate, nu aveam cum schimba asta. Dacă floarea le respinge... Nu le-am silit însă la nimic. Fiecare a fost extrem de onorată să încerce...

Gem uşor şi mă înfior, deşi focul răspîndeşte o căldură plăcută.

— Unde e floarea acum?

— La loc rodnic. O veţi revedea la încoronare.

Femeile îmi aduc hainele şi buzele mi se rotunjesc a uimire. Îmbrăţişînd atmosfera asta trăsnit medievală, mă aşteptam la cu totul altceva. Nu primesc însă nici rochie cu crinolină, nici dalbe voaluri ori gingaşe dantele. După lenjeria simplă, mi se întinde un costum negru. Bluza se strînge pe mijloc fără a fi incomodă, pantalonii îmi sînt lejeri fără a părea prea mari. Cizmele completează ţinuţa aproape bărbătească.

— Ce-i ăsta? Pare făcut pentru un soldat, nu pentru o întîlnire.

Abia cînd rostesc cuvîntul realizez ce ar urma să se întîmple. Cît de departe va merge nălucirea?

— E veşmîntul potrivit pentru ceremonie, stăpînă. Credeţi-mă, nimeni nu va avea nimic de obiectat!

Îl îmbrac cu o strîngere de inimă. Oricum, hainele mele sînt într-o stare jalnică. Chiar şi într-o lume fantasmagorică, n-am de gînd să mă plimb în chiloţi. Ies de după perdea şi Alcibius zîmbeşte aprobator.

— Majestatea Sa va fi încîntat să vă vadă.

Răspunsul meu e croit pe acelaşi calapod al neraţionalului.

— Nu cred că vreau să mă mărit cu un om cu care nici măcar n-am schimbat două cuvinte. De fapt, nici nu e om. Cînd am zis da, eram speriată şi nu judecam limpede. Oricum, nu credeam…

Ochii i se măresc de teroare, degetele i se albesc.

— Doamna mea, nu spuneţi aşa ceva nici măcar în glumă! Sînt atîtea în joc… Majestea Sa vă va fi pe plac.

— Vreau doar să reintre totul în normal, să ies din aiureala asta.

— Nu se poate, stîpînă.

— De ce nu, mă rog?

— Pentru că ar însemna moartea a milioane de suflete. Vă zic adevărul, credeţi-mă!

Mă sprijin de masă, tot aşteptînd să mă trezesc. Trag adînc aer în piept, decisă să nu mai ţip. M-aş alege doar cu o răguşeală cronică.

— Să zicem că te cred. Nu mă pot întoarce. Dar dacă nu vreau să devin mireasa lui Max?

— După minutele următoare, nu vă veţi mai pune problema asta. Dar să mergem! Nu putem întîrzia.

Nu mai ştiu ce să spun. Nu mă clintesc, deşi nerăbdarea se citeşte pe faţa lui Alcibius.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi…

Pot să nu binevoiesc? Ar chema oare alte slugi să mă ia pe sus? Probabil că da. Nu încerc să mă împotrivesc. Chiar nu-mi surîde perspectiva de a fi tîrîtă, fie şi într-o lume despre care nu sînt sigură că există. Îl însoţesc pe holuri înalte, cu pereţi de piatră veche. Din metru în metru, făclii lungi strălucesc prea puternic. Doi scutieri ne fac loc, după plecăciuni greţos de căutate. Nu zăresc nici măcar un singur dispozitiv supertehnic. Sau nu sînt în stare să văd dincolo de aparenţe?

— Majestăţii Sale îi place să păstreze legătura cu începuturile, parcă îmi ghiceşte întrebarea călăuza mea.

Păstrează un ritm alert şi mă chinui să nu rămîn în urmă. Nu am timp să examinez atent nimic din ce mă înconjoară. Chiar cînd voiam să-i cer o păsuire, ca să-mi trag sufletul, Alcibius se opreşte brusc. Evit să intru în el în ultimul moment. Îl văd înclinîndu-se adînc în faţa unui ins înalt, cu o urmă de arsură pe

obrazul drept, buze groase de african, ten prea albicios şi nas atît de subţire că aproape nu se vede.

— Ea e? întreabă mormăit bărbatul.

— Da, Domnul Meu.

Tipul mă priveşte ca şi cum aş fi o insectă scîrboasă din acelea pe care nici măcar cu piciorul nu-ţi vine să le striveşti.

— Floarea-şi cam bate joc de frate-miu. Poate fiindcă l-a găsit prea puţin vrednic.

Aducătorul tace încurcat, eu îi răspund cu o privire ce musteşte de furie. Mi-e tot mai greu să-mi spun că sînt în mijlocul unui delir. *Dacă aşa e toată familia în care ar trebui să intru, mă îndoiesc că o pot suporta!* Nu-mi zice nimic, doar îşi strîmbă caraghios fărîma de nas şi trece mai departe.

— E Rudan, fratele mai mic al Majestăţii Sale, îmi şopteşte Alcibius.

— Poate să fie şi Tutankamon, tot urîcios rămîne!

— E un bărbat periculos şi rău, nesupus faţă de rînduielile încercate. Asta era să-l coste deja viaţa. Dacă nu se milostivea răposata împărăteasă… Dar să mergem mai departe!

Îmi imaginez mirele tolănit pe un jilţ din lemn sculptat, într-o odaie mirosind a praf de puşcă. O fi înconjurat de cîini care se îngrămădesc pentru o mîngîiere? Ori roade o bucată unsuroasă de friptură şi aruncă oasele pe jos, în vreme ce un scutier fără tuleie îi cîntă fals la lăută? S-ar potrivi de minune cu atmosfera! Alcibius mă trage de mînecă. Sîntem în faţa unor porţi al căror capăt îl văd doar dacă las capul pe spate, făurite dintr-un metal ce-mi pare aur masiv.

— Am ajuns, stăpînă. Să vă fie mîna sigură!

Îmi întinde un pumnal. E prima oară cînd îmi îndoi palma în jurul unui arme adevărate, nu al unui cuţit de tăiat morcovii. Oricum, nu mă joc prea mult în bucătărie, mă hrănesc cu crenvurşti, cartofi prăjiţi, salate şi ouă încă din studenţie. Întorc pumnalul pe o parte şi pe alta, nedumerită. Lama pare ascuţită cît să reteze gîtlejul cuiva, mînerul e încrustat din belşug cu pietre preţioase. *Ce să fac cu el?* Înainte să rostesc întrebarea, porţile se deschid şi aducătorul îmi face pur şi simplu vînt înainte.

Mă trezesc într-o arenă în care vuiesc mii de glasuri. Mintea mi se răscoală din nou în faţa absurdului situaţiei. Dar oricît aş clipi, sub picioarele mele scrîşneşte nisipul şi nu văd

deasupra mea nici acoperiş, nici cer, doar un fel de ceaţă verde. Oamenii din tribune şi-au pierdut individualitatea, topiţi într-o masă petriţă şi gălăgioasă. Degetele mi se crispează pe mînerul pumnalului.

Abia acum zăresc stîlpul. De coloana de piatră al cărei capăt se ascunde în ceaţă e prins un bărbat. Lanţul care i s-a înfăşurat în jurul gleznei îi dă doar o relativă libertate de mişcare. E înalt şi musculos, nici bronzat, dar nici roziu. Poartă doar o legătură în jurul mijlocului. Îi recunosc ochii şi părul inelat. *Împăratul? Legat ca un rob?* E un obicei de nuntă al dracului de ciudat, dar deja mi s-au întîmplat atîtea lucruri pe care nu le poate cuprinde o minte raţională…

Ne privim în tăcere. Vuietul tribunelor se linişteşte şi el. Toţi aşteaptă. Ce? Nimic bun, sînt convinsă.

— Să-ţi fie mîna sigură, mireasa mea, zice Max.

Are vocea liniştită şi e al dracului de arătos, aşa cum îşi lasă muşchii să se încordeze şi să se destindă, în aşteptarea a ceva nedefinit. Mă surprind zicîndu-mi că n-ar fi aşa de rău să ne zbenguim puţin în pat. Dar tot nu înţeleg ce vrea de la mine.

Răgetul se rostogoleşte furios, trece peste mine şi ajunge la mulţime. Se întoarce parcă însutit, lovindu-mă cu forţa unui tren. Mă clatin. *Ce fiară ne-a dat de veste că se apropie?*

— Karzîk ! urlă gloata.

Max se propteşte mai bine pe picioare, cu o lucire febrilă în ochi. Strînge din dinţi, iar privirea i se fixează undeva peste umărul meu. Pare să se fi îndepărtat de stîlp atît cît îi permite lanţul. Îmi vine să fug spre el, să mă ascund în spatele lui, dar totuşi mă întorc. Vreau să dau ochii cu pericolul. Curiozitatea e, pe moment, mai tare decît teroarea. Încep să bănuiesc ce se aşteaptă de la mine. E o nebunie chiar mai mare decît o călătorie stelară.

Monstrul seamănă la alură cu un lup, dar depăşeşte la statură un leu. Blana îi e roşie, ghearele lungi sapă nerăbdătoare şanţuri în nisip. Bale groase îi curg din botul căscat, în ochi îi colcăie veninul. Nu fuge, vine leneş, ca şi cum ar şti că nu avem scăpare. Văd zeci de colţi ascuţiţi sticlind, gata să ne sfîşie. *Să mă sfîşie*.

— E o inepţie, şoptesc. N-am cum să-i ţin piept. Singurele mele lupte au fost duse cu pixul…

Mă întorc iar spre Max. Nu s-a clintit, deşi obrajii i s-au albit. Îi arăt pumnalul. Să i-l arunc? Clatină încet din cap şi apoi mă ignoră. *Să-ţi fie mîna sigură, mireasa mea. Aşa mi-a spus. E nebun!* Încep să rîd isteric.

Încă vreo doi metri şi lupul va fi lîngă mine. Rage iar, cu o undă de triumf. Îmi simte frica? Da. Nu mi-e ruşine de ea. E perfect normală. Încerc o ultimă revenire la realitate. *Hai, trezeşte-te! Chiar şi la Socola e mai bine decît aici. În camera aia capitonată eşti în siguranţă*…

Monstrul e deja la un pas de mine şi, mamă, ce duhneşte! Nici la groapa de gunoi n-am simţit aşa o putoare, în zilele cînd soarele face sudoarea să ţi se prelingă în pîrîiaşe dese şi lipicioase pe spate.

Nu ştiu ce să fac. Sigur e mai rapid decît mine, nu are rost să fug. Nici prin gînd nu-mi trece să-l atac. *Poate mă lasă în pace?* O nădejde de imbecil, dar mă agăţ de ea. Iar animalul trece majestuos pe lîngă mine, rînjind aproape omeneşte de batjocoritor. Mă feresc din calea cozii pline de ţepi lungi, care secretă un fel de materie mucilaginoasă. Se apropie de Max. *Nu eu voi fi masa zilei. Oare aşa se simţeau gladiatorii graţiaţi printr-o ridicare a degetului?*

Răsuflu uşurată. Apoi văd dispreţul cum mijeşte în ochii lui Max. Ce-ţi pasă? Nu-l cunoşti, doar n-ai să-ţi rişti prosteşte viaţa pentru el! Ai vrut să-i dai pumnalul, nu l-a primit. Oricum, n-ai nici o şansă. Lupul sare.

Aproape nu-l pot vedea în aruncarea care i-a lungit nefiresc trupul, atît e de rapid. Sînt convinsă că-i va reteza beregata lui Max, dar colţii i se închid în gol. Max a sărit în stînga, salvîndu-se în ultima clipă. *Ba chiar a reuşit să lovească fiara în ochi! Uite că lăcrimează şi zbiară*. N-am timp să mă bucur. Max se clatină, sîngele îi curge şuvoi din umărul sfîşiat de spini, înroşind nisipul. *Ce fel de oameni sînt aceia care-şi lasă împăratul rupt în bucăţi de un monstru bălos*?

Creatura îşi scutură capul şi se pregăteşte pentru un nou atac. Pare stîrnit şi mai rău de mirosul sîngelui. De data asta, Max n-are cum supravieţui. Îmi vine să urlu la mulţimea care aşteaptă tăcută deznodămîntul, să-i fac pe spectatorii fără nume să se dezmeticească. Ce fel de om eşti tu? sună vocea din mintea mea. Lupul se repede din nou. De data asta, nu mai caută grumazul. Max încearcă o nouă eschivă, ridică braţele,

vrea să-l lovească, dar se prăvale sub greutatea lui. Cît poate să ţină la distanţă ghearele monstrului? Labele din spate îi muşcă din coapse, stîrnind alte şi alte rîuri stacojii. Braţele îi sînt brăzdate de colţi şi geme. *Chiar nimeni nu va face nimic?* Fac primul pas înainte, respirînd precipitat. *Ce fel de om eşti tu?* Întrebarea asta alungă orice alt gînd, chiar şi frica.

Lovesc cu toată forţa, dar nu e de ajuns. Niciodată n-am fost prea puternică… Lama trece prin carnea de lîngă gît, izvodind duhori dincolo de orice joc al imaginaţiei. Lupul îşi întoarce botul spre mine. Se desprinde de Max, se scutură furios, aruncîndu-mă cît colo. Mînerul pumnalului a alunecat din palma mea asudată şi însîngerată, lama a rămas înfiptă în monstru. Pentru o clipă, lupul se opreşte undeva între mine şi Max. Nu îndrăznesc să mă mişc, să mă întind iar după pumnal. Sînt uimită de ce am făcut. Privesc spre Max. Nu mai mişcă, probabil a leşinat. Deja sub trupul lui s-a lăţit o băltoacă de sînge. Trebuie să mă descurc singură.

Fiara îmi urmăreşte privirea, cu nările fremătînd, apoi îşi înfige ochii într-ai mei. Încă o dată mi se pare că zăresc în ei zeflemea. Parcă m-ar provoca să fac ceva, parcă ştie că sînt o laşă. Durează o veşnicie pînă cînd îşi flutură coada şi face un pas spre Max. Încă o dată, nu mă consideră un adversar pe măsură. *Are dreptate*. Mi s-a dat o nouă şansă la viaţă. Max oricum e pe ducă. Dacă se satură cu el… Botul monstrului se cască funest.

— Nuuu! urlu.

Mă reped la animalul care îşi bate joc de mine, fără să-mi mai pese de nimic. Încerc să ating pumnalul, dar e prea iute. Îmi prinde braţul drept în menghina colţilor săi. Durerea e atît de cumplită, că sînt sigură că voi leşina. *Nu pot să-mi permit asta, nu acum*! Ziua întreagă îmi trece prin faţa ochilor, cu viteza unui player dat pe repede înainte. Mă agăţ de gîndul la floarea care aduce moartea şi la femeile care nu i-au fost pe plac. Pe mine m-a ales, transformînd viaţa mea cea obişnuit de păcătoasă într-o înşiruire ciudată de coşmaruri. *Ce fel de om eşti tu?* Las furia să izbucnească din mine în valuri negre.

Cleştele de foc din jurul braţului se desface brusc şi fiara scheaună ca un cîine bătut. Ceaţa mi se lasă pe ochi, dar o mai văd supusă, culcată la picioarele mele. Nu-mi pot mişca mîna rănită, osul rupt străpunge piele şi carne. Scot cuţitul cu stînga

şi i-l înfig lupului în ochi. Veninul izbucneşte exploziv, mă arde ca un acid. Cu un ultim răget, lupul roşu înţepeneşte.

— Karzîk! prinde glas mulţimea.

Cad într-un tunel îngust şi întunecat. Nu le văd, dar simt grinzi rupte, bucăţi de pereţi mutilaţi înghesuite în jurul meu. *Sînt prinsă sub rămăşiţele redacţiei?* Nu mă pot mişca. Braţul drept îmi pulsează de durere, abia pot respira. Senzaţia de mediu familiar e reconfortantă, deşi ghicesc că s-a împlinit cea mai mare temere a mea. Aceea ca un cutremur să nu mă ucidă imediat, ci să-mi construiască o cuşcă de beton şi oţel în care să-mi aştept chinuitorul sfîrşit. În loc să mă las cuprinsă de panică, mă bucur că am găsit o explicaţie pentru demenţa mea stelară. Gîndul ăsta face durerea suportabilă. Apoi mintea mi se destramă iar.

Mă trezesc întinsă pe un aşternut moale. Max e la căpătîiul meu. Gem nu de suferinţă, ci fiindcă ordinea abia găsită s-a sfărîmat iar. *Care e delirul şi care realitatea?* Max e palid ca un răposat. Îl ating şi simt carne, nu fum. *Dar ar trebui să nu se poată mişca deloc*. *Doar era rănit mult mai rău. Braţul meu!* Pulsează puţin. Îl ridic şi îl studiez. E vineţiu, dar pare teafăr. Pielea nu mai e sfîşiată, capătul osului nu se mai zăreşte.

— Lecuitorii noştri i-ar face pe cei de pe Terra să se ascundă sub pat de ruşine. Le-a luat ceva mai mult să se acomodeze cu diferenţele de fiziologie, dar pînă la urmă a ieşit bine.

Îmi simt limba grea şi buzele uscate. Mi le umezesc căznit.

— Sînt iar aici…

Mă priveşte uimit.

— Unde să fii?

— Prinsă între ziduri prăbuşite. Acasă… Cred că delirez iar.

Max surîde trist.

— Nu. Aşa se întîmplă uneori în timpul vindecării. Visezi ce ţi-ai dori. Ori de ce te temi mai mult. Asta ai vrea?

Acum par teafără, înainte eram la un pas de moarte. Oricare ar fi plăsmuirea, simt împunsătura ruşinii. Max e atît de blajin… Uitînd prea repede de îndoieli, las întrebările să mi se năpustească pe limbă.

— De ce a fost nevoie de tot circul ăsta? Puteam muri amîndoi! Mi se pare o barbarie inutilă…

— O barbarie? Poate. Dar nu una inutilă.

Clatin puţin dezarticulat din cap. Uşurinţa cu care încep să cred că Max e în carne şi oase, că nu sînt închisă în capcana dărîmăturilor mă descumpăneşte.

— Poate scopul tuturor întîmplărilor ăstora nu reuşeşte să ajungă la mintea mea mărginită. Explică-mi!

— Doar pericolul putea dezvălui adevărul pentru amîndoi. În primul rînd, a arătat curajul doamnei mele şi forţa ei.

Zîmbesc palid, amintindu-mi de privirea lui înainte ca lupul să sară.

— N-aş prea zice!

Mă prinde de palma dreaptă şi o duce la buze. *Nu se poate să-mi imaginez atingerea asta, căldura ei, felul cum îmi face sîngele să curgă mai repede!* Văd că gestul îl costă un puseu de durere care îi strîmbă colţurile gurii.

— Vei învăţa să stăpîneşti floarea. Ai dovedit tuturor că ai ce-i trebuie unei împărătese. Restul va veni cu timpul.

— O împărăteasă ar fi sărit în apărarea celui legat de stîlp înainte să fie făcut bucăţi.

— O stăpînă adevărată nu e aceea care nu se teme, ci care ştie să-şi învingă frica. Dar cred că şi pe Pămînt curajul e definit aşa. Altceva e doar inconştienţă.

Mă ridic în şezut, încă puţin ameţită.

— Toate astea nu se puteau dovedi fără să-ţi pui viaţa în pericol ?

— E datoria mea. Aşa cum va fi să te ajut să porţi povara cîrmuirii.

Întorsătura asta a situaţiei mai pune o cărămidă la zidul încrederii în imposibil. Niciodată nu m-am bănuit măcar de mania grandorii.

— Credeam că împăratul e stăpînul…

— Mai ai multe de aflat despre tradiţiile noastre. Vei fi vocea care călăuzeşte braţul.

— Tradiţia asta nu mi se pare deloc înţeleaptă.

— Mii de cicluri au dovedit că nu e aşa. Dar vom avea timp pentru astfel de discuţii.

Mă încrunt. Încerc să-mi readuc mintea şi trupul acolo, în întunericul dureros. Nu reuşesc. Senzaţia care mă încearcă e că

o bilă mare de fier se mişcă prin creierul meu, zdrobind neuron după neuron.

Îmi doresc deodată ca asta să fie realitatea. De ce mi-ar fi dor? Sînt singură cuc. Poate de oraşul meu, cel îmbîcsit şi aglomerat? Ori de rarele vacanţe la mare pentru care un proaspăt şomer are timp, dar nu şi bani? De cerul albastru? Cum o fi aici cerul? Încă nu l-am văzut…

Nu ştiu cît am stat cu ochii închişi, încercînd să aflu răspunsul de care depinde totul. Cînd îi deschid, deasupra patului meu s-a lungit o umbră. Max? O palmă grea îmi caută faţa. E un bărbat. Poartă o mască, lăsînd descoperită doar gura, dar sînt sigură că nu e Max. Mi-e frică. Vreau să mă ridic, dar un braţ se propteşte în gîtul meu. Vreau să strig, dar degete reci mi-au acoperit gura. Începe să-mi lipsească aerul. Încerc să-l lovesc, dar mă mişc cu încetinitorul, nu pot să-l rănesc. Unghiile îmi alunecă peste catifeaua măştii, reuşesc doar să-i zgîrii bărbia şi gîtul. Îl aud sîsîind, fără a slăbi însă strînsoarea. Inima bate să-mi spargă pieptul, o pătură roşie mi se lasă peste ochi. *Voi muri aşa*? *Poate de fapt mă sufoc sub sfărîmături*… Încep să tremur necontrolat. O clipă sînt gata să mă dau bătută, să cred că moartea cea adevărată mă pîndeşte altundeva. Dar încăpăţînarea cu care mă înţepeneam nu demult într-o ştire, dezghicînd-o pînă la ultimul grăunte de informaţie, nu mă lasă să mă predau. Mintea mea uită de îndoieli şi dă chip urii neputincioase. Nu contează dacă e chiar al asasinului. Ea vede cicatricea de dincolo de mască şi găseşte numele trebuincios. Rudan! Frînturi de fraze din ultimele discuţii reînvie. *Voi învăţa să controlez floarea. Cutremurul, criza de apendicită … Eu le-am stîrnit. Şi atunci nu pot scăpa de trupul prăvălit peste mine, de mîinile care-mi tortureazâ gîtlejul? Ba da!*

Îmi proiectez toată energia rămasă spre asasin. Îmi doresc să-l văd aruncat la podea, zdrobit de o greutate nevăzută, incapabil să se mişte. Să-l aud cerşind îndurare. Miraculos, aerul începe să circule prin plămînii care-mi ard. Respir spasmodic, în vreme ce Max şi Alcibius se năpustesc spre patul meu. Împăratul ajunge primul.

— Eşti bine?

— M-a atacat, bolborosesc. A vrut să mă sugrume…

Cineva geme lîngă pat. Max îi face un semn lui Alcibius şi îl aud cum tîrîie un corp. Bucuria inspiraţiei şi a expiraţiei nu-mi

lasă loc de curiozitate. Max rămîne lîngă mine, aşteptînd răbdător să-mi revin.

— Mă temeam că aşa avea să se întîmple, spune întretăiat. Am pierdut deja o soţie. Ticălosul ştie că, dacă aş rămîne văduv înainte de încoronare, ar putea cere tronul. Trebuie să grăbim ceremonia.

E momentul adevărului, iar eu încă nu am luat o decizie. Nici nu ştiu dacă hotărîrea mea ar însemna ceva.

— Ce s-ar întîmpla dacă refuz?

— I-ai face jocul lui Rudan.

Mă zgribulesc, prinsă ca musculiţa în plasa păianjenului.

— Şi dacă m-aş întoarce pe Pămînt? Poţi face asta, nu?

— Te-ar găsi pe orice planetă te-ai ascunde. E în stare să distrugă o lume întreagă, doar ca să fie sigur că a scăpat de pericol.

Gîtul pare să-mi fi fost frecat pe dinăuntru cu şmirghel, capul îmi plesneşte de durere. Aş avea sute de întrebări, dar Max ţîţîie nerăbdător. Mă încearcă un sentiment de déjà vu.

— Aş fi preferat să mai aşteptăm, dar fiecare secundă pe care o pierdem ne pune pe amîndoi în pericol, mă zoreşte.

Mă mişc ca prin somn. Ajutată de cameristele care au intrat pe nesimţite, mă ridic din aşternut şi trec iar după perdea. De data asta, primesc apă rece cu parfum de trandafiri. Mă simt ca un fel de păpuşă, ale cărei sfori sînt trase de prea multe mîini nevăzute. Nu-l înţeleg pe Max, nu mă înţeleg pe mine, nu ştiu ce să cred. *Să-mi fac griji pentru soarta unei planete?* Nu mai primesc un costum negru, ci unul atît de strălucitor, că mă dor ochii cînd îl privesc. Pe ţesătura violet, pietre roşii, galbene şi verzi, mari cît unghia degetului mare, reflectă lumina în prea multe ape. Totul mă face să mă gîndesc la un nabab zărghit costumat în arlechin. *Sigur mintea mea n-ar fi putut născoci o asemenea oroare. Trebuie să fie adevărat…*

— La voi femeile nu poartă rochii? întreb.

— Doar neamurile proaste, stăpînă, îmi răspunde ferindu-şi privirea una dintre cameriste.

Nu găsesc ce să comentez la asta. Abia ies de după perdea şi Max mă prinde nerăbdător de mînă. Mă trage după el pe holurile pustii, gonim de parcă ne-ar mîna toţi dracii. Mă întreb cine îşi asumă în clipa asta un risc. E greu de dat verdictul.

Se opreşte în faţa altor porţi, la fel de înalte, la fel de aurii. Îmi amintesc de lupta cu lupul roşu şi înţepenesc. De data asta ce mă mai aşteaptă? Îmi înţelege frica.

— E doar o ceremonie simplă. Nimic dureros ori periculos. Totul va fi bine!

E ultima mea şansă să mă împotrivesc delirului. Ori realităţii.

— Cum e cerul vostru?

Zîmbeşte larg.

— Violet... Ţi-l arăt după ceremonie.

Trag aer în piept şi trec dincolo de poartă. Intru într-o sală cu pereţi de oglindă, plină ochi de oameni împopoţonaţi. Toţi tropăie cînd ne văd, parcă-s o turmă de dansatori de step strecheaţi. N-apuc să zîmbesc ori să răspund: curtenii se curmă de mijloc. Trecem ţanţoş printre ei, pînă la cele două tronuri negre. Max îmi face semn să mă aşez pe cel doar cu cîteva degete mai înalt. O fac şi tobe nevăzute bat îndrăcit. O bătrînă se apropie de noi. Seamănă cu cea de la Palatul de Justiţie, aceleaşi riduri adînci îi crapă faţa smeadă. Parcă au trecut o sută de ani de atunci... Doar că femeia din faţa mea are un aer de nobleţe care impune respect. E singura îmbrăcată în alb simplu, fără urmă de bijuterie. Duce un fel de vază corcită cu un ghiveci. Nici o surpriză aici: floarea mea parcă se bucură de revedere. Bătrîna ne-o plimbă pe sub nas cu o lentoare solemnă de ritual păgîn. Simt restul sălii cum îşi ţine respiraţia cînd aşază vaza pe podeaua argintie, chiar între tronuri.

Arată cu degetul spre mine şi apoi spre Max. Palma lui o strînge aproape dureros pe a mea. Nimeni nu rosteşte vreun cuvînt. Femeia rupe cu un fel de gingăşie neînduplecată o petală, pe cea mai mică. Aud în minte un vaiet de durere resemnată. Floarea plînge? Ce a rămas în glastră capătă nuanţe stacojii. Bătrîna pune petala peste mîinile noastre şi nici măcar nu mă mai mir cînd se lungeşte, devenind o panglică elastică, dar incredibil de rezistentă. Ne leagă mîinile, ne intră în carne şi sîngele nostru se amestecă. Cumva, ştiu că nu trebuie să-mi arăt suferinţa. Strîng din buze şi văd că Max face la fel.

După un minut prea lung, panglica-petală se chirceşte şi moare. Au rămas doar şuviţele sîngerii pe de pielea torturată şi usturimea. Bătrîna se lasă în genunchi şi aproape atinge podeaua cu fruntea. Toate paţachinele din sală izbucnesc în

urale, apoi se înghesuie să ne sărute picioarele. E de-a dreptul scîrbos, dar îndur cu un zîmbet înţepenit. Atingerea lui Max mă ajută să trec peste greaţă, enervare şi oboseală. Din cînd în cînd, îmi surîde doar mie şi mă surprind răspunzîndu-i. Nu mai pot formula în gînd nici măcar o singură propoziţie cu subiect şi predicat.

În fine, rămînem singuri. Max lasă epuizarea să-i răzbată pe chip. Oare începe luna de miere? Cum vor fi mîngîierile lui? *Doamne, pentru ce am ajuns să-mi fac griji!*

Alcibius tuşeşte discret în spatele nostru. Max se întoarce spre el.

— Ce e?

— Rudan…

— Adu-l aici!

Doi soldaţi vînjoşi îl tîrăsc. Văd dungile roşii, acolo unde l-au atins unghiile mele. După cum se mişcă, îmi închipui că are cîteva oase rupte. Eu *l-am betegit aşa?* Soldaţii îl silesc să îngenuncheze în faţa noastră. Ghicesc în privirea lui o ură capabilă să mă calcineze în doar cîteva secunde. Max îi vorbeşte molcom.

— Împărăteasa te-a iertat o dată, frate, cînd ai încercat să schimbi rostul florii. Am pledat atunci pentru viaţa ta şi te-ai ales doar cu obrazul ars. Am greşit, se pare…

Rudan pufneşte dispreţuitor.

— Crezi că vei avea mai mult noroc cu pămînteanca decît cu Zina? Nu te-ai gîndit că gura morţii le găseşte după măsura ta de molîu? Recunoaşte-o măcar pentru tine!

Max tremură şi-şi întoarce ochii de la el. Mie mi s-a pus un nod în gît. Ştiu că va urma ceva îngrozitor.

— Nu există decît o singură pedeapsă potrivită pentru tine, murmură Max.

— Fă ce vrei, prostule ! Dar nu mă poţi învinui fiindcă am socotit că soarta imperiului trebuie să fie în mîinile unui bărbat adevărat.

Rudan scuipă înspre el şi îşi strînge încăpăţînat buzele. Nu va mai spune nimic. Max nu se mai uită la el, ci la mine.

— Nu vom fi niciodată în siguranţă dacă el trăieşte. E mai spurcat decît un karzîk turbat. Te-ai convins de asta, nu? Tu trebuie să dai verdictul!

Dau din cap a aprobare, dar nu reuşesc să rostesc cuvintele. Max îmi întinde acelaşi pumnal care mi-a slujit în lupta cu lupul roşu.

— O singură lovitură va fi de ajuns.

Încremenesc.

— Vrei să-l ucid?

— Împărăteasa e şi călău. Aşa se întîmplă de veacuri. E drept ca acela care pronunţă condamnări la moarte să le şi îndeplinească.

Degetele îmi tremură, pumnalul scapă şi se izbeşte sunînd ca un tunet de dale.

— Nu-mi cere aşa ceva. Nu pot! M-am apărat, dar asta… Îmi pare rău.

Rudan izbucneşte în hohote.

— Vezi? Ţi-am zis că nu e în stare de nimic! Aşa era şi Zina. Să-i fi văzut privirea cînd a priceput că o să moară…

Max se clatină, mie mi se face scîrbă. Doamne, în ce viespar am ajuns! Nu, nu puteam născoci eu asemenea grozăvii! Ce secrete o fi ascunzînd Max? Următoarea întrebare are gust de pelin.

— Ce s-a întîmplat cu Zina?

Max tace. Îmi răspunde Alcibius, cu voce albă, aproape de nerecunoscut.

— S-a înecat. Era o înotătoare excelentă. Mereu m-am întrebat dacă a fost un accident sau…

Mîna porneşte singură, lama se împlîntă incredibil de uşor în pieptul lui Rudan. Sîngele năboieşte, murdărindu-mi degetele, călduţ ca o supă. Mă uit la el ca şi cum n-aş şti ce-i. Nu pot să cred că am făcut-o! Sala dănţuie în jurul meu, negura mă înconjoară. Vreau să delirez, vreau să mă trezesc îngropată sub cărămizi. Aproape pot să simt durerea oaselor sfărîmate, slăbiciunea sîngelui scurs sub mine, aproape pot să ating colţul unui bloc de beton înfipt nefiresc în carnea mea. De undeva, de departe, parcă aud un cîine lătrînd, căutînd supravieţuitori. N-are cum să ajungă la mine, e prea tîrziu! Mă încearcă ultimele convulsii. Dacă ăsta e adevărul, nu mai sînt vinovată de nimic, însă moartea e atît de aproape… Credeam că o pot întîmpina ca pe o amică, dar fiecare muşchi, fiecare nerv îmi strigă să mă opresc. *Nu vreau să mor!* Dacă trăieşti, îţi poţi răscumpăra păcatele, le poţi găsi justificare…

— Doamna mea? Alina? Te simţi bine?

Braţul ferm al lui Max mă susţine. Ochii lui mă fixează cu tristeţe înţelegătoare. Reuşeşte chiar un surîs chinuit. Rudan a înţepenit, cu un rictus uimit. Pe el moartea l-a găsit. Îmi şterg palma de şervetul întins prevenitor de Alcibius.

— Da, sînt bine. Am avut un moment de îndoială, dar a trecut.

Pare să ştie ce am simţit, dar nu zice nimic despre asta.

— Atunci să-mi îndeplinesc promisiunea.

Face un gest larg şi tavanul glisează silenţios.

— Trebuie să mă înveţi şi pe mine şmecheria asta, murmur.

Primul petic de violet închis se dezvăluie. Pe măsură ce tavanul dispare, zăresc şi cei trei sori. Tabloul are o stranie frumuseţe care-mi iuţeşte pulsul. Mă voi obişnui cu el, chiar dacă îmi va lipsi albastrul brăzdat de nori pufoşi.

— Să ne retragem în apartamentele imperiale, spune Max. Avem amîndoi nevoie de odihnă. De mîine, îţi voi arăta lumea ta cea nouă.

Iau floarea, ştiu că se cuvine să o port eu. Fără să-i mai aruncăm vreo privire, lăsăm în urmă trupul lui Rudan. Cînd porţile se închid după noi, lătrăturile se apropie, devin tot mai surescitate. *Ele sînt delirul, asta e realitatea. Goguţa a găsit un trup sfărîmat? Nu vreau să ştiu. Am o lume de descoperit*.